

A fordító utószava

Az első harci klubot egy harmincesztendős oregoni autószerelő találta ki 1996-ban, miután a portlandi gyorsforgalmi út szélén egy vadidegen fegyvert szegezett a homlokához. Chuck Palahniuk első regénye néhány hét alatt meghódította a minimalizmus lázában égő irodalombarátokat, elnyert több helyi és országos könyvdíjat, a műhöz Bret Easton Ellis írt rajongó ajánlást, miközben a kritika hol az amerikai Ballard-nak, hol az ezredvég Burroughsának nevezte szerzőjét. *A Harcosok Klubja* egyéni, öntörvényű alkotás, szinte lehetetlen egyetlen irányzathoz vagy alkotóhoz kapcsolni: csupán lázálomszerű víziói emlékeztetnek a *Karambolra*, a *Meztelen ebédre* vagy Ellis tavaly kiadott *Glamoramájára*. Szenvtelen, dermesztően precíz képeit szándékos tárgyi tévedések patalogizálják; mintha az *Amerikai psychót* olvasnánk egy kokainos éjszakán: lehetetlen feladat eldönteni, hogy a narrátor főhős agyában zajló történet milyen szorossal fűződik a valódi világhoz. Palahniuk egyszemélyes univerzumában a vetítógépek másodpercenként hatvankockás sebességgel peregnek a szokásos huszonnégy helyett, és a legártalmatlanabb háztartási anyagokból is pusztító napalm keverhető. Ebben a könyvben semmi sem az, aminek látszik, és semmit sem szabad komolyan venni. „Nem hiszek a valóságban – vallotta az író egyik interjújában –, ezért gúnyt űzök a halálból és a szenvedésből, hogy megfosszam attól a félelmetes hatalomtól, amellyel az emberiség felruházta őket.”